Plovia a Cindersteam. La ciutat que, tot just cinquanta anys enrere, no era més que un grapat de cases de pedra envoltades de prats i arbres, s'havia convertit en un regne de ferro rovellat, canonades, racons foscos i vapor. A la ciutat que havia estat el bressol de la revolució industrial, la pluja era un maldecap per a molts dels seus habitants: en lloc de netejar els carrers, no feia sinó escampar la brutícia acumulada. L'aigua queia sense treva damunt les teulades de zinc i les planxes de ferro, arrencant-los un repic incessant amb una estranya cadència harmònica.

—Odio la pluja.

El comentari havia sortit dels llavis d'un jove recolzat contra una de les columnes de l'estació, gairebé davant d'una pantalla que anunciava les hores d'arribada dels trens de vapor. A aquella hora del dia, l'estació era pràcticament deserta. A banda d'ell, només hi havia un ancià, uns deu metres més enrere, que sostenia un paraigua plegat entre les mans, i una noia que, malgrat trobar-se sota cobert i a diferència de l'home gran, mantenia el seu ben obert.

—I, a aquest pas, faré tard a classe.

Ningú no li va respondre. Les poques persones que hi havia a l'andana ni tan sols semblaven haver-se adonat de la seva presència.

—M'has sentit? —va preguntar al rellotge de butxaca que penjava d'una cadena de bronze polit— Ion?

—Et sento a totes hores —va respondre una veu masculina i suau des de l'interior del mecanisme.

—Això em recorda que hem de parlar de la privacitat —va comentar el jove mentre s'asseia a terra—. No pots escoltar les converses privades que tinc amb altres persones.

—Soc una entitat obligada a viure dins d'un rellotge espatllat que et negues a reparar, condemnada a una possible unió eterna amb algú que balbuceja cada vegada que parla amb una persona del sexe oposat.

—Això només va passar una vegada! I va ser perquè era realment preciosa.

—La teva capacitat per tergiversar la realitat m'esgarrifa. —La veu d'Ion va adquirir un matís inequívocament divertit—

El jove va rondinar, decidit a no respondre. En veure que no aconseguiria fer-lo entrar al joc, l'ésser que habitava dins del rellotge va començar a observar el seu entorn. Des que s'havien conegut, Ion havia mostrat una gran fascinació pels invents humans i per les peculiaritats de la seva societat.

—Nikola, què és allò que duu la noia a la mà? —va preguntar amb una curiositat creixent.

El jove va alçar el cap, intentant esbrinar a què es referia aquella vegada amb el seu habitual «allò que porta algú en alguna part del cos o a la mà».

—Vols dir el paraigua?

—Pel nom, dedueixo que serveix per aturar l'aigua. —La seva mirada semblà intensificar-se, senyal que estava concentrat en alguna idea—. Només serveix perquè no us mulleu?

—De fet, aquesta és la seva funció principal.

Nikola esperava amb curiositat veure on volia anar a parar.

—A veure si ho he entès bé. —La veu d'Ion va adquirir un deix de frustració—. La vostra espècie ha construït ciutats, ha creat una xarxa ferroviària capaç de portar-vos a qualsevol racó de la ciutat en qüestió de minuts i, fins i tot, esteu desenvolupant màquines per volar i solcar els mars... —El seu to s'acostava perillosament a la indignació—. I el millor que heu aconseguit inventar per no mullar-vos és un tros de tela impermeable enganxat a un pal amb mànec?

Nikola va esclafir a riure, atraient les mirades dels pocs viatgers que esperaven a l'andana.

—Se t'acut res millor? —va preguntar mentre s'eixugava una llàgrima amb el dit.

Ion va començar a emetre aquell soroll que Nikola anomenava «pensar». Era una mena de grinyol metàl·lic que apareixia sempre que l'entitat es concentrava a resoldre un problema.

—No. I, francament, això m'empipa —va admetre amb resignació.

—Doncs pots treure'ns el mèrit del ferrocarril. Sembla que al maquinista ningú no li ha explicat què significa ser puntual. Mentre pronunciava aquelles paraules, el xiulet d'un tren va ressonar a la llunyania. El noi es va aixecar de terra i es va acostar a la vora de l'andana per veure arribar el comboi.

—Cauràs a les vies —va advertir Ion amb un to preocupat.

—Què va! —va respondre, aclucant els ulls per veure-hi millor—. Soc jo, o va massa de pressa?— A mesura que s'acostava, Nikola va distingir les espurnes que saltaven del motor. I, entremig, alguna cosa es movia.—Ion, aquest tren té un problema.

La locomotora ja havia entrat al tram d'aproximació a l'estació, on hauria d'haver començat a reduir la velocitat.

—He detectat deixall a la caldera —va confirmar Ion.

—Hem d'aturar-lo.

Nikola va mirar a banda i banda.

—Allà! Un respirador de vapor.

Va abaixar els ulls cap al rellotge de butxaca que sostenia a la mà.

—És hora de salvar Cindersteam.

Va córrer cap al respirador, que no només els serviria de pantalla per ocultar el que estaven a punt de fer, sinó que també era una porta a un altre món.

—Preparat? —va preguntar.

Ion va respondre amb un so afirmatiu mentre Nikola alçava el rellotge.

—Entrada al Nexe oberta! Resonància, sincronitza!

Un corrent d'energia li va recórrer tot el cos. La silueta d'Ion es va fondre amb la seva i, durant un instant, tots dos van compartir un mateix batec. Quan Nikola va tornar a obrir els ulls, el món

havia canviat. Els colors eren molt més vius. Tonalitats de neó bategaven i resplendien per tota l'estació. Les vies lluïen amb reflexos d'un blau metàl·lic, el tauler d'anuncis irradiava una llum verda i les parets semblaven haver adquirit un taronja fluorescent. Però el més sorprenent era el tren que semblava avançar a càmera lenta. Un dels avantatges d'aquell món era el alentiment del temps per al món humà. Tot i això, el tren encara es desplaçava a una velocitat considerable. Hi havia, però, un altre canvi igualment extraordinari: el mateix Nikola. Després de fusionar-se amb l'Ion, el món Nexe es feia visible als seus ulls. Una realitat superposada a la humana, on tot funcionava gràcies a l'energia elèctrica i mecànica. el cos de Nikola estava recobert per una armadura lleugera i futurista, de tons blau cel i argent, amb plaques angulars que protegien un vestit negre, cenyit i flexible. Els detalls platejats li recorrien el pit i les extremitats, mentre que unes botes metàl·liques robustes li reforçaven les cames. Un casc aerodinàmic li emmarcava el rostre, amb una visera violàcia que li protegia els ulls. Damunt les espatlles hi descansava una capa curta de color violeta, amb els extrems punxeguts, que onejava a cada moviment d'una manera antinatural, com si fos un teixit lluminós dotat de vida pròpia. El conjunt, lleuger però resistent, li conferia l'aspecte imponent d'un heroi nascut per desafiar qualsevol perill.

—Perdona, encara no m'acostumo a veure el món així —va respondre—. El teu món és extraordinari, tot i que prefereixo poder-hi entrar i sortir quan ens vingui de gust.

—Sí, sí. Després ja recordarem la nostra primera topada. Ara, a treballar.

Nikola va arrencar a córrer. Va saltar a les vies i, aprofitant el flux d'energia, es va llançar directament cap al tren, que es trobava a poc menys d'un quilòmetre de l'entrada de l'estació. Malgrat la lentitud aparent amb què avançava, només era qüestió de temps que arribés sense poder frenar. Quan s'hi van acostar, van poder observar millor la immensa màquina de vapor. Uns petits deixalls, semblants a follets de grapes esmolades i rovellades, estaven perforant el motor i fent-ne saltar espurnes.

—Són aquests els culpables de l'avaria? —va preguntar Nikola mentre s'hi acostava amb cautela

—Sembla ser. Son petits però tants provocarien una averia a qualsevol cosa.

—Doncs som-hi. —Nikola es va posar en guàrdia i va obrir la mà darrere seu. —Vine a mi, Espasa Iònica!

Una fulla resplendent va aparèixer on fins aleshores hi havia la seva mà. L'espasa irradiava una llum blava, intensa i bellíssima. Els Deixall, en sentir-se amenaçats, es van abalançar sobre Nikola.

—Una mica agressius, no et sembla?

—O potser tu ets massa tou —va replicar Ion amb burla.

—Ah, sí? Doncs ara veuràs! —va dir, llaçant-se a la lluita

Passats varis minuts no quedava un sol deixall al ferrocarril o per el motor.

—Ha estat brutal! —va exclamar Nikola mentre feia desaparèixer la fulla i recuperava la mà.

—Ha estat una autèntica nyapada —va sentenciar Ion amb aquell to aspre que Nikola identificava com a decepció.

—Però hem derrotat els deixalls!

Ion no va respondre. Des d'un extrem de la visera, observava Nikola amb ull crític, esperant que el jove digués alguna cosa o que, per pura inèrcia, fes el que havia de fer. Nikola somreia, satisfet i tranquil, fins que aquella mirada insistent li va començar a rosegar els pensaments. Incapaç d'endevinar què volia, va fer un gest perquè parlés.

—No t'oblides de res? —va preguntar Ion, amb una barreja d'incredulitat i irritació.

Nikola va mirar el lloc on havia desaparegut el Deixall. La seva expressió va passar de la curiositat a una barreja d'estupefacció i terror.

—Desconeixia que els humans fóssiu capaços de posar aquesta cara —va comentar Ion amb sorna.

—El Tren! Hem d’aturar-lo!

Ion va guiar el jove perquè activés, des del món ressonant, els frens d'emergència de la màquina de vapor. Finalment, van aconseguir que el tren s'aturés a l'estació sense cap incident. Després van tornar al món humà per assegurar-se que tots els passatgers estiguessin bé. L'alegria es va escampar per l'estació i tant Nikola com Ion van sentir una profunda satisfacció.

—Som uns herois, no trobes? —va comentar Nikola.

—Quin heroi que estàs fet... —va replicar Ion amb un menyspreu deliberat.

—I ara per què ho dius?

—Perquè els «herois» no fan tard a classe.

Nikola va girar el cap cap al rellotge de l'estació. Marcava tres quarts de nou. El món li va caure al damunt.

—Maleïda sigui!

Va sortir corrents de l'estació, disposat a arribar a l'institut tan de pressa com li permetessin les cames.

—Algun consell per arribar-hi abans, Ion?

L'entitat del rellotge de butxaca va rumiar uns instants.

—Sí.

Els ulls de Nikola es van il·luminar amb una esperança renovada.

—La pròxima vegada, lleva't més d'hora i així no faràs tard.

Nikola va mirar el seu company i li va dedicar un gest obscè amb la mà, sense deixar de córrer sota una pluja que ja començava a minvar. Encara estava preocupat per arribar tard a classe. Però somreia. Al capdavall, gràcies a ell i a Ion, Cindersteam s'havia estalviat un accident que hauria pogut costar la vida a moltes persones.

—Potser la pluja no és tan dolenta, després de tot.